

Hipnotitzats per l'Estat

Setmana Wert, retorn al passat. Setmana contra Wert, a favor del present i el futur. Insubmissió. Setmana del bloqueig del finançament mentre els *barons* territorials del PP gesticulen. Boleros contra el “procés”. Els centres d’interès es multipliquen, i cada setmana ofereix molts fils de sentit. N’he triat un. Dos tenors i un cor.

Aquesta m’ha semblat la setmana del “No hi ha res a fer” i la del “No passa res”. Amb dos tenors que, quan miren les estrelles, no més veuen els seu propi rostre: Aznar i Duran. El milhomes del bigoti –ara sense bigoti– retorna d’entre els jubilats amb assessories daurades, demana més mà dura i marca estratègia tot afirmant que, si no fem bon dat, Catalunya es trencarà molt abans que Espanya. Des de la seva perspectiva, doncs, el punt més vulnerable de Catalunya és la seva cohesió social. I asse-nyala a la seva tropa l’objectiu: fer el que calgui per dinamitar la unitat social del país. Deteriorar-la, erosionar-la. Algunes destacades senyories del PP i de C’s deuen remugar: “¿I per què es pensa que fem el que fem i muntem els numers que muntem?” Però molts líders disponibles a la reserva ja ho tenen, això. Van a la seva. I deixen gotetes a cada tronc, encara que ja hi hagin passat els altres. Tenim, doncs, l’ària del “No hi ha res a fer” perquè abans Catalunya es tren- carà. Advertiment implícit: l’Estat s’imposarà i el càstig serà definitiu.

Simultàniament l’altre tenor, el líder del Pont Aeri, diu que a Catalunya “No passa res”. Després d’enviar una carta al president del govern del Regne, a través de la por-

tada de *La Llanterna* (vegeu J. Puig i Ferrer, 1926, *Servitud*) –discreció i austeritat extremes–, el dirigent democratacristià perpetu assegura a la premsa militant de Madrid que a Catalunya no hi passa absolutament res. Que al Parlament s’han fet uns jocs florals sobiranes però que no pateixin, que aquesta pulsio lírica no tindrà cap mena de traducció pràctica. Que ell n’és la garantia. Que estiguin tranquils. La reacció d’entusiasme del president Mas i el seu cercle més devot davant d’aquestes declaracions és fàcilment imaginable. Segona ària de la setmana: a Catalunya, segons Duran, no hi passa res; aprofitant el mal temps i la crisi hem organitzat un *outlet* de cortines de fum. No hi ha canvi

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

Per Duran no hi ha nou mapa polític. Tot està igual. Era escuma, gas, res

PERE VIRGILI

d’hegemonia social. No hi ha nou mapa polític. Tot està igual. Soroll de maraques. Escuma. Gas. Res. Advertiment a la *jet set*: continuo sent el seu home de confiança.

Després d’aquestes intervencions destacades, el devessall de declaracions des del camp federalista –a tres o quatre veus– no es podia fer esperar. Molts d’ells també volien dir que, al capdavant, si la consulta pel dret a decidir es fa dins de la legalitat –que no podrà ser– i si estem disposats a deixar-nos convèncer que amb Espanya –quan hi hagi federalistes– anirem tan bé, i que, quan renunciem a exagerar aquest dèficit fiscal que tenim (que sí, que és dèficit, però que potser no n’hi ha per tant) i quan renunciem a la independèn-

cia (“perquè la dependència pot ser molt més confortable del que sembla, eh?”), doncs que veurem que això de l’estat propi potser és una quimera, que vés a saber quina mena d’estat seria, i que quina murga i que no cal. I que l’esquerra transformadora –que són ells (!)– ja transformarà altres coses –de les que interessin a la gent, no cal dir-ho– per entretenir-se i prosseguir el llarg camí cap al socialisme postmodern, que és com el viatge a Ítaca, però passant per Plutó. L’important i *sinequandònic* és que l’estat espanyol i la subordinació catalana són inqüestionables. La realitat realment existent, ara i aquí. Independència no.

Avui l’independentisme català es nodreix d’aportacions procedents d’opcions identitàries molt diverses. Com més, millor. Atrai gent molt diferent, que apel·la a la dignitat, el dret, la racionalitat, les emocions, el pragmatisme, la curiositat, el desig de protagonitzar un procés fundacional per posar en pràctica les pròpies conviccions... L’espanyolisme, en canvi, es fonamenta en la dissolució de les diferències dins d’una única identitat –que s’afirma superior i font exclusiva de sobirania– que l’estat d’Aznar, Rajoy i Wert administren, davant la mirada obnubilada dels seus aliats catalans. L’espanyolisme ha hipnotitzat Duran i una certa esquerra catalana que considera la independència d’Espanya com una dada històrica naturalíssima i la de Catalunya com una amenaça! Piquem de mans perquè surtin de l’ensopiment. Sacsegem-los. Els volem per debatre el projecte i per fer junts una consulta i un país nou. Plafst! Clonc! Ep!